

אכול, תשפ"ג

כִּי־תֵצֵא

עַל פִּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה מִפִּי ר' יַעֲקֹב יוֹסֵף כַּהֵן

"כִּי־תֵצֵא לְאֵשׁ בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה אֵלֶיךָ שְׂמִיעַ בְּקוֹל אָבִיו וּבְקוֹל אִמּוֹ וַיִּסְרוּ אוֹתוֹ וְלֹא יִשְׁמָע אֶל־הֵם: וְתִפְּשׁוּ בוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ וְהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ אֶל־זִקְנֵי עִירוֹ וְאֶל־שְׁעַר מִקְדָּשׁ: וְאָמְרוּ אֶל־זִקְנֵי עִירוֹ בְּנֵי זֶה סוֹרֵר וּמוֹרֵה אֵלֶיךָ שְׂמִיעַ בְּקוֹלֵנוּ זֶכֶר וְסָבָא: וְרָצְמוּהוּ כָל־אֲנָשֵׁי עִירוֹ בָּאֲבָנִים וּמָת וּבָעִרְתָּ הָרֶעַ בִּמְקוֹבָהּ וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמָעוּ וַיֵּרָאוּ"¹

הסיפור שלא כל כך רוצים לגעת בו – 'בן סורר ומורה'

למה?

כי איך אפשר להבין את זה? הורים שבמעשיהם מובילים למות בנם, במצות התורה?

ברי כי אין הדבר כפשוטו. ואכן אומרת הגמרא בסנהדרין (עא) –

"בן סורר ומורה לא היה ולא נברא ולא עתיד להיות אלא דרוש וקבל שכר".

כותב רש"י –

"סורר" – סר מן הדרך

"ומורה" – מסרב בדברי אביו לשון ממרים

"ויסרו אותו" – (סנהדרין עא) מתרין בו בפני ג' ומלקין אותו בן סורר ומורה אינו חייב עד שיגנוב ויאכל תרטימר בשר וישתה חצי לוג יין שנאמר זולל וסובא ונאמר (משלי כג) אל תהי בסובאי יין בזוללי בשר למו (סנהדרין עב) ובן סורר ומורה נהרג על שם סופו הגיעה תורה לסוף דעתו סוף שמכלה ממון אביו ומבקש לימודו ואינו מוצא ועומד בפרשת דרכים ומלסטם את הבריות אמרה תורה ימות זכאי ואל ימות חייב"

¹ דברים כא, יח-כא

ואיך הסיפור נגמר?

"וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וַיֵּרְאוּ"

המטרה היא להפחיד אותנו?

ולמה אנחנו לומדים זאת בימי אלול דייקא?

לוקה אותנו הקומרנא הק' זיע"א, לספר הושע-

"כִּי כָפְרָה סִרְיָה סָרָר יִשְׂרָאֵל עֲתֵהּ יִרְעָם יְהוָה כְּכַבֵּשׁ בְּמִרְיָוֶה"²

פשט הפסוק הוא שהסורר הוא כבש שיצא ממרעה האוכל המוכר שלו, למרחב. דהיינו, אדם שנמצא מחוץ לסביבה הטבעית שלו, במצב של גלות.

לוקה אותנו הקומרנא הק' זיע"א, ב'אוצר חיים' פרשת במדבר, מצות תשובה, לתענית ירושלמי פרק א', שם נכתב-

"אם יאמר לך אדם היכן אלוקיך - אמור לו בכרך גדול של רומי"³

"היכן אלוקיך" - "איה אלוקיך". וכפי שלמדנו בעבר, 'איה' - נותן את החיבור בין הכתר (האות א') לחכמה (י') ולבינה (ה') עילאה).

דהיינו, המילה 'איה' מלמדת על ג' ראשונות, וכשאומר "בכרך גדול של רומי", הכוונה היא שג' ראשונות נמצאות אצל עשו.

ושואל - "היכן אלוקיך"? ולמדנו ש-'אלוה' הוא 'חלוקא' דרבנן. 'חלוקא' דרבנן, מגדיר את ה"חלוקה" שאמורה להיות בעולם בין קדושה לטומאה

ואומר הצדיק - "כי הרע קורא שמו 'אלוה'.

כלומר הלבוש, ה'חלוקא' דרבנן הוא אצל הרע. מה זה אומר?

זה אומר דבר מבהיל. שאי אפשר לזהות את הרע. אי אפשר להבחין. לעשות את הברור. כי הרע, לובש למעשה את הלבוש של הטוב.

וכך, מגיעים למצבים שבשם התורה הק', עושים מעשים שלא יעשו. זה 'חלוקא' דרבנן שנמצא ברומי. וזה המצב היותר קשה. כי אם יש חלוקה ברורה בין טוב לרע, אפשר לזהות ולברר. אפשר להישמר, להיזהר. אבל המצב היותר קשה הוא כשהרע מתחפש לטוב, כי זה מצב שאפשר ליפול בו בקלות ומבלי משים. לאחר אכילת האדה"ר מעין הדעת, התערבב הטוב ברע ומכאן יוצא שלא רק שבכל טוב יש רע, אלא גם שבכל רע

² הושע, ד, טז

³ ירושלמי, תענית, פא

יש טוב. והטוב הזה, שאכן קיים בתוך הרע, מאפשר את התעתוע. באמצעות הטוב הזה שיש בו, הוא מצליח לבלבל אותך.

ואומר הצדיק, ששורש הבעיה היא 'אנא אמלוד'. הגאווה. הרצון להיות מלך. להיות הראשון, המוביל, הרב. זה שכולם יצביעו עליו ויגידו "הוא". והיום, בתרבות תשקורת ההמונים והרשתות החברתיות, העניין הזה של 'תראו אותי', קיבל מימדים מנותקים מכל מציאות.

והגאווה של האדם מתעתעת בו. כי מצד אחד היא מחויבת המציאות, באשר הקיום של האדם הוא בספירת המלכות, וכל אדם הוא מלך בעולמו; ומן הצד השני, אם האדם לא ילמד להשתלט על ה'אנא אמלוד' שלו, סופו להגיע לגאווה שמנתקת אותו מן המציאות ופוגעת בו למעשה.

והדרך שלך לדעת שאתה באמת מנסה לבנות את ה'חלוקא' דרבנן לך היא אם אתה מרגיש שאתה לא מצליח לעשות את זה. כשאתה יודע שהמקום האמיתי שאתה נמצא בו הוא עמוק עמוק בתוך רומי.

כי אם אתה חושב שאתה מצליח בעבודה שלך לבנות 'חלוקא' דרבנן, זה אומר שאתה בתוך קליפת הגאווה. שהיא קליפה מאוד מתוחכמת, ויש בה דק מן הדק.

ואמר ר' הבעש"ט זצ"ל, "אור שבעת הימים", ברגע פטירתו, "אל תבואני רגל גאווה". הוא אומר זאת? אדם שרקיעים של מעלה פתוחים לו?

כן. כי עד השניה האחרונה אתה יכול להיתפס בזה. בנשימה האחרונה של חייו, אדם יכול לחשוב "הצלחתי" – ורגע אח"כ... גלגול נוסף.

רק אם תבין ש'חלוקא' דרבנן שלך נמצא בכרך גדול של רומי, תוכל להתחיל לעשות את העבודה.

ומלמד אותנו הבעש"ט בפרשת 'כי תבוא' –

"וְהָשִׁיבָה יְהוָה מִצָּרֶיִם בְּאֵימֹת בְּדִרְךָ אֲשֶׁר אִמְרָתִי לָךְ לֹא־תִסֵּיף עוֹד לָךְ אֶתְּהָ וְהִתְמַכְּרָתָם שָׁם לֹא־יִיךְ לְעֹבְדֵיִם וְלִשְׂפֹחוֹת וְאֵין קָנָה"⁴

'וְהִתְמַכְּרָתָם' – אומר הבעש"ט הק' שאתה צריך להבין שאתה מכור.

מכור למה?

ליצר הרע.

⁴ דברים, כח, סח

באיזה אופן?

באופן שכל מעשיך הם על מנת לקבל פרס.

והדבר הזה חל על רוחניות כפי שהוא חל על חומריות. למה אתה לומד תורה? כדי לקבל אור? כדי שיהיה לך טוב? ואם התורה לא תעשה לך טוב? לא תיתן לך את השקט הנפשי שאתה מחפש?

הב הב.

לקבל לקבל.

ושואל אותך הקב"ה באמת, אתה איתי? כשלא יוצא לך מזה משהו, אתה איתי?

שכל אהבה שנגועה בתנאי, היא אהבה התלויה בדבר –

"כל אהבה שהיא תלויה בדבר, בטל דבר, בטלה אהבה

ושאינה תלויה בדבר, אינה בטלה לעולם.

איזו היא אהבה התלויה בדבר, זו אהבת אמן ותמר

ושאינה תלויה בדבר, זו אהבת דוד ויהונתן"⁵

אומר הבעש"ט הק' זיע"א – אני מכור. כל מעשי הם על מנת לקבל פרס. כל אהבה שלי היא אהבה התלויה בדבר, כי כל מה שאני עושה בעוה"ז, זה כדי לקבל את מה שלדעתי אני אמור לקבל, כתוצאה מהצעדים הנכונים שאני עושה.

ואם אתה לא מקבל?

נהיה לא טוב.

וזה נקרא מכור ליצר הרע.

השאלה היא איך אתה מנהל את החיים שלך כשאתה לא מקבל פרס?

איך אתה מתנהל כשאתה נופל לפער שבין הרצוי למצוי?

ההתמכרות השורשית שהבעש"ט הק' זיע"א מדבר עליה היא ההתמכרות לאגו שלי. ההתמכרות שלי לזה שצריך להיות לי טוב ושלטוב שאני עושה תהיה תוצאה.

ואם אין תוצאה?

אני מתפרק.

⁵ משנה אבות, ה, טז

כולנו נעים בתוך משחק חברתי, שבו אנחנו בוחנים כל הזמן האם ספרו אותנו? האם הבחינו בנו? האם הכירו בנו?

ואומר הבעש"ט הק' זיע"א, שכך יצרו אותנו. זה האוטומט שלנו. הטבע שלנו. אם תגיד, אני לא כזה – אתה בבעיה. אם תודה בבעיה, תתחיל לפתור אותה.

ואתה מתחיל ב'כרך גדול של רומי'.

בחקרה שאתה רובוט אגואיסט. זו מערכת ההפעלה הטבעית שלך. אתה תמיד תחפש מה אתה מקבל מזה. ככה זה.

וכותב הקומרנא הק' זצ"ל "בלבבכון תחשבו דאתון זבינין". זאת אומרת, שהתפיסה של האדם כלפי עצמו היא כמו של "בשר בשוק". ואדם מוכן למכור את עצמו לפי התנאים – תנאי שכר, תנאי עבודה, תנאי פרגון, תנאי כבוד וכו'.

זאת במקום לעשות את העבודה האמיתית לשמה הגיע לעוה"ז, והיא מתחילה בשמיטת העוה"ז. כותב 'בעל הסולם' על הפסוק בפרשתנו –

"לֹא־תִבְיֹא אֶתְנֶן זֹנֶה וּמִזִּיר כָּלֵב בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְכַל־גֹּדֶר כִּי תִעֲלֶכֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אִם־שִׁנְיָהֶם"⁶

"הרוצה להתדבק בו ית', ודאי שצריך להפקיר כל החמודות והקנינים הנמצאים בעוה"ז, המדומות, כמו שכתוב (דברים כו, טז) "בכל נפשך". אמנם צריך שיכיר בשפלותם, שהם כאין ולא כלום, ומבזים את הקונה אותם עד לתכלית, כי אז יוכל לאהוב אותו יתברך על מנת שלא לקבל פרס. מה שאין כן כל עוד שלא ביטל קניינים האלו כאין וכאפס, אלא עם כל זה מוכן לפרוש את עצמו מהנאותם ואהבתם כדי לקיים ולחשיג אהבת ה', הוא לא יעבדו בשום אופן כראוי, דהיינו על מנת שלא לקבל פרס, משום שבהכרח מוכרח לצפות מהשי"ת דבר מה שיתן לו חלף תענוגי עולם הזה שנפרש מהם. ואם לא יתן לו השי"ת כלום, קרוב מאוד שיחא תוהה על הראשונות, כי יאמר בלבבו: אני הפקרתי תענוגי עולם הזה, אשר שום אדם אין בכוחו לעשות זה, והשי"ת לא יזכרו בעד כל זה לטובה מאומה יתר על שאר הבריות.

ועל כן עובר כזה המצפה להשי"ת שיתן לו דבר מה חלף הפקירו קנייני עולם הזה, מכונה "אתנן זונה ומחיר כלב", והבן. כי לא ראוי לקרבו כלל לקדושה, כי בזוי הוא, כי לא די שאינו משבח להשי"ת גלל הצילו ממקום המנופת, אלא עוד ירצה להוכיח כי המנופת הזה דבר שבערך הוא, ותובע פיצויים על הפסדו"⁷

⁶ דברים, כג, יט

⁷ מתוך קונטרס 'מורה אמצעי' מובא בהקדמות הסולם.

ורק כשאדם מבין את זה, הוא יכול להתחיל ולהילחם בנקודה הזו. ועל זה צריך להיאבק. זה שם המושק. וזה מאבק של אדם בתוך עצמו, מאבק שממשיך עד לנקודה שיעקב שבך הופך לישראל, בבחינת – **"וַיִּתֵּן יַעֲקֹב לְבָרְיוֹ וַיֹּאבְדֵם אֵישׁ לְעַלְוֹתָא דְּשִׁחְזָר"**⁸

והמילה 'להשתדל' שמקורה ארמית, משמעותה 'להיאבק'⁹. ובמקום שישתדל האדם "עד עלות השחר", השתדלות שהיא מאבק קשה, יותר קל לאדם לומר "אני לא כזה", וכמובן – **"הוא כזה"**. ומתחיל להאשים.. ואומר הבעש"ט הק' זיע"א – זה מי שאתה!

וְהִתְמַכְּרוּתָם שֶׁם לְאִיבֵיהֶם וְלִשְׁפָחוֹת וְאֵין קָנָה"¹⁰

ההתמכרות היא ליצר הרע, שהוא האויב של האדם, והאדם הופך להיות העבד שלו והאשה הופכת להיות השפחה שלו.

מתי זה קורה?

כל הזמן. כל זמן שהמעשים שלי הם על מנת לקבל משהו. "תמורה לאגרה".

אז מה הפיתרון?

ראשית, להכיר בבעיה המובנית. להבין שזה בשורש שלנו. לכל אחד זה יוצא החוצה בצורה שונה, תלוי במסננים שיש לו. אבל השורש הוא אותו השורש – "הרצון לקבל לעצמו".

ומה הסוף של המאבק הזה?

הסוף הוא סוף הפסוק – **"וְאֵין קָנָה"**

מה זה אומר?

אומר הצדיק – "אז אין כוח ושליטה עליך משום רע מסתיר ומקטרג ותהיה דבוק בחי החיים"

מסביר לנו כאן הצדיק רעיון מהפכני, שהוא היפך מה שהיינו חושבים בפשט, ואומר – שכל עוד אדם יהיה מודע לבעיה השורשית הזו, ויגדיר עצמו כמכור, לא יהיה ליצר הרע כח ושליטה עליו, כי אותו אדם דבוק בעצם לקב"ה. לאמת.

והאמת היא שהמציאות של העוה"ז, היא מציאות של מכירה והתמכרות –

"וְכִי־יִמְכֹּר אִישׁ אֶת־בְּהֵמוֹתָא לְאִמָּה לֹא תֵצֵא כְּצֵאת הָעֲבָדִים"¹¹

⁸ בראשית לב, כה

⁹ "וַאֲשֶׁתָּאָר יַעֲקֹב בְּלַחֲדוּתָא וְאִשְׁתַּדַּל גְּבָרָא עִמָּה עַד דְּסָלִיק צַפְרָא" (תרגום אונקלוס על בראשית לב, כה)

¹⁰ דברים, כח, סח

¹¹ שמחת, כא, ז

ולמדנו בסבא דמשפטים, שה'איש' הוא הקב"ה וה-'בת' היא הנשמה שנכנסת לתוך מציאות העוה"ז. המסע שלנו בעוה"ז מתחיל בזה שמוכרים אותנו, דהיינו אנחנו "מכורים" (ש'מכור' הוא מי שמכרו אותו).

ההגדרה של המילה "התמכרות" היא- 'התניה לא נשלטת לחזור על פעולה גם אם נוגדת את רצון בעליה. באופן הזה נוצרת תלות שהיא פסיכולוגית וגופנית, בחומר או בפעילות כלשהי. ההתמכרות יוצרת מעגל קסמים שמאוד קשה לצאת מומו.

אחד הדברים המרכזיים שמשאירים אנשים במעגלים של התמכרות הוא הכאב. ובהתוועדות חודש אלול, למדנו על מהות הסליחה, שהיא למעשה 'לוותר על הכאב'.

יהודי נדרש בכל לילה כשהוא הולך עולה על המיטה, לחשוב על רגע המיתה. שאמרו חז"ל- "שינה אחד משישים למיתה"¹². ולכן, אנחנו קוראים קריאת שמע שעל המיטה-

"רבונו של עולם הריני מוחל וסולח לכל מי שחבקים והקניט אותי או שחטא בנגדי. בין בגופי בין בממוני בין בכבודי בין בכל אשר לי. בין באנס בין ברצון בין בשונג בין במזיד בין בדבור בין במעשה. בין בגלגול זה בין בגלגול אחר לכל פר ישראל ולא יענש שום אדם בספתי. יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שלא אחטא עוד. ומה שחטאתי לפניך מחוק ברחמיך הרבים אבל לא על ידי יסורין וחולאים רעים: יהיו לרצון אמרי פי ותגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגאלי"

זה וידוי של 'שכיב מרע'. כלילה אתה נפרד מן החיות שלך, ובבוקר אתה מקבל נשמה חדשה- "נשמה שנתת בי טהורה היא". וזה זמן החיים של הנשמה הזו- היום, ולכן

נכתב- "ואברתם וקלן **לא בלמים** ויהיה ברכך את-אברתם בכל"¹³

לכן, כלילה, כל לילה, אתה מלמד את עצמך לוותר על הכאב. לא משנה מי דרך עליך היום, לא משנה מי לא ספר אותך, מי ביזה והשפיל. אתה מוותר על הכאב הזה וסולח. אין דבר כזה שיהודי ילך לישון מבלי שסלח.

ולסלוח זה אומר לסלוח לכולם. גם למי "שהגזים". כי אנחנו מאוד טובים בסליחות עד גבול מסוים. אבל אומרת לך התורה הק', אין גבול לסליחה.

והיכולת להגיע למקום הזה של ה'שדה'- של אין גבול, המקום של יצחק אבינו¹⁴, הוא רק אם אנחנו מבינים שאנחנו מכורים. מכורים לכל ההתניות שמטרתן לספק לנו סוג של שליטה על מציאות היעלם. והן כולן התניות שבאות משורש 'אנא אמלוד'.

אתה לא אמור לסיים את התפילה אחרי ארבע שעות גמור, כי כל פעם חזרת מחדש לכוון ולדייק, אתה לא אמור לנטול ידיים שוב ושוב כי אתה לא בטוח ש... כל הדברים

¹² ברכות, נז, ב

¹³ בראשית כד, א

¹⁴ "ויצא יצחק לשונו בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלם באים" (בראשית כד, סג)

האלו, שורשם הוא 'אנא אמלוד'. הרצון שלך לשלוט במה שיהיה איתך. במה שיקרה איתך. ויש להתמכרויות האלו מוזה גדול מאוד, ממחשבות ועד למעשים כפייתיים חוזרים ונשנים. והכל כי אתה בוחן את המציאות ממקום של – פרס או עונש. שאלו שני כיוונים שונים של אותו הדבר, שכן כך או כך אתה עובד את הקב"ה כדי שיצא לך מזה משהו.

וזה קורה כי מלכתחילה העבודה לא הייתה מהמקום הנכון – מקום של אהבה.

מה זאת אומרת לעבוד את ה' באהבה?

כשלא מעניין אותך מה יוצא לך מזה, אלא מה אתה נותן? כשאתה רוצה להעניק, להשפיע שפע. היראה קודמת לאהבה, כי זו ההתחלה. אבל היראה הפשוטה, יראת העונש, צריכה להביא את האדם ליראת הרוממות.

"אֲנִי־לֹא־אֵשׁ סוֹכּוֹ קָבֵל מִשְׁמַעוֹן הַצִּדִּיק הוּא הִיא אֹמֵר, אֲלֹ תִהְיֶה כְּעֹבְדִים הַמִּשְׁמַעִין אֶת הָרֶב עַל מִנַּת לְקַבֵּל פֶּרֶס, אֲלֵא הוּא כְּעֹבְדִים הַמִּשְׁמַעִין אֶת הָרֶב שֶׁלֹא עַל מִנַּת לְקַבֵּל פֶּרֶס, וְהִיא מוֹרָא שְׁמַיִם עֲלֵיכֶם"¹⁵

ואומר הקומרנא הק' זיע"א שיש שני נסחים למשנה זו –

הנסח כפי שנכתב במשנה הוא הנוסח השני, שנכתב כדי לעדן – "שלא על מנת לקבל פרס". דהיינו, יש פרס, אבל אני עובד את ה' לא כדי לקבל את הפרס.

אבל הנוסח הראשון – הוא המסלול האמיתי – "על מנת שלא לקבל פרס".

במצב הזה, אדם עושה את המצוות ומבקש מהקב"ה שלא לתת לו שכר בעבורן. מדוע? כי בקבלת השכר יש מעין סופיות, ניתוק. ואילו אדם שעובד את הקב"ה, כשנושא הפרס כלל אינו 'על השולחן', הוא אדם שעובד את הקב"ה כל הזמן. בגלל שאינו מקבל פרס, הוא כל הזמן נזקק לקב"ה, הזדקקות שאינה נגמרת, ולפיכך כל הזמן דבוק בו. וזו מדרגה גדולה מאוד.

את הפסוק – "כִּי־יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה"¹⁶

מפרשים באותו האופן של פירוש הפסוק – **"וְכִי־יִמָּכֵר אִישׁ אֶת־בְּתוּלָתוֹ לְאִמָּה לֹא תֵצֵא בְּצֵאת הַעֲבָדִים"¹⁷**

שגם כאן, ה – 'איש' הוא הקב"ה.

¹⁵ משנה אבות, א, ג

¹⁶ דברים, כא, יח

¹⁷ שמות, כא, ז

ונשאלת השאלה מי הוא אותו 'בן סורר ומורה'?

ואומר הצדיק כי הבן הוא אנחנו, עם ישראל. שהוא **"כְּפָרָה סִרְיָה סִרְיָה יִשְׂרָאֵל"**¹⁸

שעומד איש ישראל ומתרים כנגד מציאות הבורא. כנגד סיפור חייו. כנגד המסע שהוא עובר בעוה"ז. והוא בטוח שיש כאן טעות. שלא מגיע לו. שהסיפור שלו היה צריך להיות בעצם, אחר לחלוטין. וכך עוברים הימים, ודבר לא משתנה. הסיפור לא משתנה. והאדם לא מבין את מעשי ה', וזה נקרא **"כְּפָרָה סִרְיָה"**.

ואומר לנו הצדיק, שלמרות שאותו בן ישראל הוא סורר, הרי שיש בו **"נְהִירוֹ דְקִיק"**, אור דק. פס דק של אור שקיים בתוכו (וזה האות ו'). אותו קו דק של אור שבעזרתו אנחנו יכולים להבחין בין טוב לרע.

אור דק שיעזור לך להבחין שאתה מקנא, שאתה כועס, שאתה פגוע כי לא ספרו אותך, שאתה רודף כבוד, שאתה ב'אנא אמלוד' כל הזמן.

ואומר הצדיק כי מי שהוא במקום הזה של 'אנא אמלוד', זה יוביל לאותו למצב של – **"לא מייגע עצמו לדבוק בצדיקי הדור"**.

כי 'אנא אמלוד' ירחיק אותך תמיד מדרך האמת, מ'צדיקי הדור'. אתה תהיה עסוק כל הזמן בתרגום שלך של המציאות, ואתה זה שתחליט מה זה אומר לשמור תורה ומצוות, ואתה תחלוק על אחרים ותגנה ותפלג. ובסופו של דבר אומר הצדיק, שהדרך הזו תוביל אותך לכך ש– **"שלא מרגיש שום דבקות והארה בתו"מ"**.

אין שמחה.

ומאיפה הכל התחיל?

מזה שאתה תמיד צריך לקבל פרס. בנית מבנה שלם 'על החול', על תנאי. וכל מה שבנוי על תנאי, יתמוטט. למה?

"תַּחַת אֲשֶׁר לֹא-עָבַדְתָּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מִרַב כָּל"19

ולמדנו על שתי גישות החיים השונות של עשו ויעקב–

שעשו אמר– **"יִשְׁלִי רַב"20** – שזו גישה יחסית לחיים. גישה של כמות. גישה משווה שמודדת אותי מול הזולת ולפי זה 'נקבע ערכי'.

¹⁸ הושע, ד, טז

¹⁹ דברים, כח מז

²⁰ **"וַיֹּאמֶר עֲשׂוֹ יִשְׁלִי רַב אֱלֹהֵי יְהִי לָהּ אֲשֶׁר-לָהּ"** (בראשית, לג, ט)

ואילו יעקב אמר – **יַעֲקֹב לֵיכָל**²¹ – שזו גישה מוחלטת לחיים. גישה נטולת תנאי. שהרי אין אדם שיש לו את הכל. אלא שיעקב מבטא בזה גישה בלתי תלויה. שהתרגום שלו של מציאות הבורא – הוא תמיד ממקום של "כל". ויעקב הוא "תמים" – שלם. שזו גישה שמבטאת שלמות אחדותית.

"וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים וַיְהִי עֲשׂוֹ אִישׁ יָדָע צִיד אִישׁ שְׂדֵה וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֹהֲלִים"²²

שעשו בשדה – במקום חסר הגבולות, מקום שליטת ה'אנא אמלוד', מקום המאבק על ה- 'רב'; ואילו יעקב מוצא את ה- 'כל', בתוך גבולות ה'אהל'. ב'אהלה של תורה'. ומשם הוא **"תם"**, אותיות **"מת"** – שמי שממית עצמו באהלה של תורה, דהיינו ממית את כל התנאים של העוה"ז, יש לו 'כל' והוא למעשה חי באמת, שכן הוא מחובר לחי החיים.

ו- **'רב' + 'כל' = 252 = רנ"ב איברים שיש לאשה.**

והאשה היא המלכות. דהיינו, שתי תפיסות העולם האלו – 'רב' ו- 'כל', הן מה שיש במלכות. ושם במקום של הטווח הגדול הפרוש בין 'רב' ל- 'כל', שהוא הטווח בין 'טוב' ל- 'רע', מתקיימת מלכות האדם – בחירתו.

רב+כל זה תמיד המלכות – הכלי. והמלכות מוגדרת כ- **'רצון לקבל'**.

ישוב, אנחנו רואים שמזה אנחנו עשויים, מ'הרצון לקבל לעצמו'. וכל רצון לקבל הוא נפלא, השאלה שצריך האדם לברר היא – למה אתה רוצה לקבל את מה שאתה רוצה לקבל? (והשאלה תקפה תמיד, גם אם מה שאתה רוצה לקבל זה את אור ה').

אז מה רוצים ממני בעצם?

שאני אבין שאני מכור. אם יגידו לך שאין לך עוה"ב חס וחלילה? אם לא תקבל ישוב הדעת מעבודת ה'? אם לא יהיה לך נפלא בסליחות? וכו'.. אז מה קורה? ואומר לך הקב"ה, שאתה צריך לזכור את כל התנאים האלו שעבורם אתה מתחבר אליו. כשאתה עובד אותו, תזכור, למה אתה עובד אותו? תזכור שאתה ב'כרך גדול של רומי'. שאתה כל פעם בוחר לך את המרעה שלך 'כפרה מוררה', שאם לא נראה לך מרעה אחד, אתה עובר לשני.

צריך האדם שיכיר בכך שהמציאות שלו היא מציאות שבה ה- 'אני' (המלכות) לא רואה את ה- 'אין' (הכתר).

ובמציאות ה- 'אני', צריך מתוך הכרה במצב השפל של הרצון לקבל, להיאבק להגיע למקום אחר. למקום ה- 'אני' של הלל הזקן, שהוא המלכות (**'הלל' גי' אדנ-י'** שם הויה בספירת המלכות) שאמר בשמחת בית השואבה – **"אם אני כאן הכל כאן"**, כשכוונתו

"תחגא את ברכתי אשר הבאת לך כי חגגני אלהים וכי ישליל כל ויפצרו וינקח" (בראשית, לג, יא)²¹

²² בראשית כה, כז

היתה שהצליח להביא את עצמו למקום שהוא לא צריך שום דבר בשביל עצמו. מקום שהוא מעבר לכל תנאי של העוה"ז. ה'אני' של הלל היה מתוקן – רצון ענק לקבל, בשביל להשפיע הכל. לא להשאיר כלום אצלו. זו הכנסת הנקודה של הכנסת ה – רב', אל תוך ה – כל'. תיקון המלכות. ולכן – "לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם עֲנוּתָן בְּהִלָּל" ²³
אבל יש גם 'אני' של 'אנא אמלוד'.

נסכם,

הדרך היחידה להיות באמת, היא להיות מחובר לבורא; והדרך להיות מחובר לבורא, היא לא להיות בתנאי; והדרך לא להיות בתנאי זה להגיד לעצמך שאתה לא יכול שלא להיות בתנאי. אתה מכור. אתה חייב פרם. ועם זאת, אתה לא רוצה את זה.

בחודש אלול בסליחות, כשאנחנו אומרים את הוידוי, אנחנו אומרים למעשה לקב"ה שאנחנו מכירים בכך שאנחנו מכורים.

ולכן הפתרון הוא – "וַיִּסְרֵי אֱתוֹ" ²⁴

אתה לא תקבל את האהבה שאתה רוצה, ולא תקבל את הכבוד שאתה מיחל לו וכן הלאה. הקב"ה תמיד יתן לאדם את הנקודה הזו של הפער. וזה –

²³ אבל רובא דעלמא הם צריכים להעמיד להם למופת אנשי הרוח וגדולי הנפש ללכת בעקבותיהם בערך ההשפעה של התויית הדרך לכל אדם. ע"ז הורו לנו חז"ל, ששונה היא מאד מדת העבותנות ממדת הקפדנות: מדת העבותנות היא טובה כשהיא לעצמה במקורה, אצל המקור הגדול הענקי, שממציא לו דרכו ברום ערכה הכביר, וטובה ג"כ בהשפעתה על כל אדם, ג"כ הקטנים הרבה ממנו, שיציגו למשל את המדה הנחמדה ההיא להטות כלפי חסד ולהכריע את הצדדים המרובים שנוטים מן הטוב, אל הטוב והחסד והיושר. אע"פ שלא תעלה ביד הקטן את אשר עלה ביד הגדול, מ"מ הרבה טוב ושלוש ישפתבעולם ע"י המדה הטובה הזאת. מה שא"כ הקפדנות, אם היא טובה במקורה, אצל הענק שבהשגחה האלהית הועמד לפלס דרך החיים לפני אדם רב, להראות באצבע על מרכז היושר והצדק הנכסף התכליתי, אבל איננו טוב כ"א באיש הגדול המקורי, אבל אם הקטן יציב לו אורח כזה למופת, הוא יפול למדחפות, הוא בקטנו לא יוכל כלל להבחין 'את' מדת מרכז הצדק ומה הוא הערך של הנטיה הראויה למחאה והתנגדות נמרצה, ונמצא שמדה זאת תביאהו להשחית את מדותיו ולאבד את שלום הסביבה שהוא חונה בה, ותועלתה רחוקה ממנו מהגיע. ע"כ, לעולם יהא אדם, האדם הנהוג, כלל האדם הצריך מאד ללימוד והדרכה, וצריך למופת להעמיד דוגמא לנפשו, ללכת בעקבות מי שגדול ממנו שעשה והצליח, יהא ענותן כהלל, את הלל רשאי וחייב 'הוא' לקחת לו למופת ג"כ על מדרגתו הקטנה. ואל יהא קפדן כשמאי, חלילה להציב למופת את מדת קפדנותו של שמאי, שאם טובה וגדולה היתה לפי ערכו הגדול, ולפי רב כח השפעתו, וגדולת שכלו, ועצם נדיבת נפשו, וכוונתו העליונה והבהירה, אבל אין מדה זו יכולה כלל להיות מועתקת בהעתקה קטנה. מה שא"כ מדת העבותנות, היא יכולה ג"כ להיות נעתקת אצל כל אדם לפי ערכו, כ"א לפי כחו, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו. (עין איה על שבת ב קיב)

²⁴ דברים, כא, יח

"וְתַפְּסֻוּ בּוֹ אֶבְיֵי וְאִמּוֹ וְהוֹצִיאוּ אֹתוֹ אֶל-זִקְנֵי עִירֹו וְאֶל-שַׁעַר מִקְדָּמוֹ"²⁵

הקב"ה מכניס את האדם אל 'שַׁעַר מִקְדָּמוֹ', כדי להביא אותו למקום של איפוס, של אתחול מחדש. כי בידוע שאדם יכול ללכת בבוקר למקוה, להתפלל, ללמוד זוהר קדוש, ובערב ליפול למקומות הכי נמוכים שיש.

איך זה יכול לקרות?

כי גם למקוה הוא נכנס עם 'אנא אמלוד'. למעשה, הוא פועל גם בשדה של הקדושה וגם בשדה של הטומאה – מאותו המקום המקולקל. המקום הטבעי. המקום של פרס/עונש. 'סורר ומורה'. סר ורם. מלא בגאווה בעצם. חסר גבולות דקדושה למעשה.

ולכן –

"וְרַגְמָהוּ כָּל-אֲנָשֵׁי עִירֹו בְּאֲבָנִים וְמָת וּבָעֲרִיתָ הָרַע מִקֶּרְבָּךְ וְכָל-יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּ"²⁶

וכותב הזוה"ק בפרשת 'בלק' – ש-'כל אנשי עיר' אלו אומות העולם, שזרקו אבנים על בית ה'. דהיינו, הרסו את בית המקדש. זאת אומרת, כאשר כתוב "ורגמהו" הכוונה לבית המקדש.

ומדוע הם רוגמים את בית ה'?

מסביר ה'מתוק מדבש' זיע"א – "שלא הועיל להם כלום לכלות את ישראל אלא על ידי זה שנרגם ביתו באבנים ביער הקב"ה את כל הרע מקרבנו ונתברר הטוב".

זאת אומרת שקורה כאן משהו לא נורמלי. הקב"ה מכניס את הנשמה למציאות שבה היא מכורה, והיא אמורה לצאת מזה. אם היא לא מצליחה, מה עושה הקב"ה? רוגם את הבית שלו באבנים, על ידי אומות העולם. כשזה קורה, האור עולה למעלה, ואז אין על אותו 'בן סורר ומורה' קטרוג יותר. כי אם אין את הקדושה בעולם, על מה יקטרג המקטרג?

"אלא משל למלך שעשה בית חופה לבנו וסיידה וכיידה וציירה, ויצא בנו לתרבות רעה. מיד עלה המלך לחופה וקרע את הוילאות ושיבר את הקנים. ונטל פדגוג שלו איבוב של קנים והיה מזמר. אמרו לו: המלך הפך חופתו של בנו ואת יושב ומזמר? אמר להם: מזמר אני שהפך חופתו של בנו ולא שפך חמתו על בנו. כך אמרו לאספ הקדוש ברוך הוא החריב היכל ומקדש ואתה יושב ומזמר? אמר להם: מזמר אני ששפך הקדוש ברוך הוא חמתו על העצים ועל האבנים, ולא שפך חמתו על ישראל. הדא הוא דכתיב: ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה"²⁷

²⁵ דברים כא, יט

²⁶ דברים כא, כא

²⁷ איכה רבה, ד, יד

ולכן, אומר הזוה"ק, כתב משה רבנו ע"ה את פרשת 'בן סורר ומורה' בתורה הק'. שממנה יוצא שמופ ישראל להיותקן.

ואם מדובר בתיקון, אז מי הוא שמת?

הרצון לקבל⁽¹⁾

בזמן התיקון ימות הרצון לקבל לעצמו. ואכן, אפשר לראות לאורך ההיסטוריה של עם ישראל, שבזמנים של תיקון קשה, גדלה האהבה ומעשי ההקרבה, שאלו אפשריים רק מקום שבו ממית האדם אצלו את הרצון לקבל, ופונה אל עבר האחד.

כאשר הקב"ה רואה ש'הרצון לקבל לעצמו', הגיע בעולם למימדים מופרזים, מתחילה 'רגימת האבנים'.

ונזכיר, הרצון לקבל אינו שלילי כשלעצמו, שאומרים ז"ל – 'כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו'²⁸. שכן ככל שהרצון לקבל יותר גדול, משמע המלכות יותר גדולה. יש מקום לאור אדיר להיכנס. אבל, נקודת ההתמכרות יוצרת מוקש. ואתה צריך להיות כל הזמן מודע לנקודה הזו ולזהות את המקום שבו אתה כמכור, עושה הכל על מנת לקבל.

וכותב הקומארנא ה' זיע"א, ב'היכל הברכה' על הפסוק בפרשת שופטים – 'תמים תהיה עם יהודה אלהיה' ²⁹, שכותב 'בעל הטורים' זצ"ל – 'תיו גדולה שאם תלך איתו בתמימות כאילו קיימת התורה מא' עד ת'.

מה זה אומר תיו גדולה?

אומר הקומארנא הק' זיע"א, שהאות 'ת' של המילה 'תמים', היא תיו רבתי. דהיינו, הייתה אמורה להיות כתובה בתורה כ-ת' גדולה. ואומר הצדיק – 'ואל תשגיח על דעת ומנהגי הסופרים שבזמננו', ומתכוון שבזמנים שלנו לא כותבים את ה-ת' כאות גדולה.

דהיינו, ניתן לראות שנקודה זו חשובה לקומארנא הק' זצ"ל.

למה? מה העניין של ה-ת' תיו רבתי?

מלמד אותנו הצדיק, בזה"ק אדרא רבא, פרשת 'נשא', על המוחות העליונים הגבוהים של עולם האצילות. ומסביר כי בעולם האצילות ישנם שלושה מוחין (קשור למחשבה):

- א. המוח הכי גבוה – ראש דעתיק יומין – 'רישא דלא יתירע'
- ב. מתחתיו – גולגולתא דאריך אנפין – הכתר של אריך אנפין.
- ג. מתחתיו – ראש דאריך אנפין – נקרא גם 'מוחא סתימאה'.

²⁸ סוכה בב, ע"א

²⁹ דברים יח, יג

ומסביר, כאשר עושים 'זום אין' ל-ג', דהיינו, ל'ראש דאריך אנפין', רואים שגם הוא בנוי משלושה מוחין, על דרך 'יבק' – יהוד ברכה קדושה, כנגד שמות ע"ב, ס"ג, מ"ה וכנגד איברי הגוף, כמפורט:

- א. גולגולתא – המוח הכי גבוה – נקרא גם "כתר מלכות" – כנגד שם ע"ב – **פה** – **יהוד**.
- ב. אזרא דביא – המוח הבינוני – נקרא גם "כתר כהונה" / רישא תינינא – כנגד שם ס"ג – **זקן** – **ברכה**.
- ג. מוחא סתימאה – המוח התחתון – כנגד "כתר תורה" – כנגד שם מ"ה – **חוטם** – **קרשה**.

זאת אומרת, יש מן מערכת הדרגתית מהכי גבוה להכי נמוך.

הצדיק נותן את פירוט המוחין כדי להגיע לנקודה באדרא רבא שהאות ת"ו מולבשת במח הגבוה מכולם, בעתיקא. ה-ת"ו נותן את הרישום לעתיק יומין (שהרישום של אות הוא גם בבחינת הגרפיקה-רישום, וכן בבחינת 'רשימו').

זאת אומרת שאנחנו מקבלים רישום דווקא של אות שנקראת 'ת"ו', שנותנת את היכולת לקבל רושם של האור העצום. אבל הגישה לאור הזה קשה, שכן יש את כל הקליפות שרוגמות את הבית, את המלכות, את הרנ"ב איברים.

ואומר בעל ה'מתוק מדבש', שהאות **ת"ו** מורכבת משתי אותיות – **ת'** ו- **ו"ו**. כאשר ה-ת' היא תפארת, וה-ו' היא פרצוף תפארת.

ואומר החתן בחופה – "**אם אשכנח ירושלים תשכנח ימינך**"³⁰ ואז שובר כוס זכויות. שירושלים היא המלכות. האשה. וכוס הזכויות היא הכתר (שהכתר צבעו שקוף). ושם החתן את הכתר מתחת לרגליים שלו, ומכיר בכך שאם ישבה את המלכות, יבוא חורבן. והוא מרסק את מלכות דאצילות תחת רגליו. ואת הרגע הזה, הוא צריך לזכור כל חייו. איך בשניה אחת הוא יכול לרסק את המלכות. להחריב את הבית.

והאשה, המלכות, עומדת בחופה עדה לדבר הזה, ונשארת שם, מתוך מסירות נפש.

והאור הכי גדול נמצא ב'ת"ו רבתי' למח?

כי "ת"ו" זה 400 פעמים אלף. ולכן למרות שה-ת"ו נקראת 'מלכות דמלכות', זאת אומרת המקום הכי רחוק, אין זה אומר שאין בה אור. להיפך, ככל שהקליפה יותר עבה, פוטנציאל האור שיכול להיכנס יותר גדול.

ומי שבא עם כוח ה-400 היה עשו-

³⁰ תהלים, קלז, ה

**"וַיֵּשְׁבוּ הַמַּלְאָכִים אֶל־יַעֲקֹב לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל־אֲזִיזְךָ אֶל־עֵשָׂו וְגַם הִלָּךְ לְקָרְאֲתֶךָ
וְאַרְבַּע־מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ"³¹**

ולמדנו ש- **רע עין = 400**. שזה כוחו של עשו- 'רע עין'. מי שהוא רע עין יהיה תמיד ביחסיות של **יש לי רב**.

ומולו בא יעקב, שהפך במעבר יבק לישראל- עם **יש לי כל = 400**. שזה הכוח שעומד מול 'רע עין'. כוח 400 דקדושה.

ומלמדת אותנו התורה הק' שבהיפוך מזור, דווקא יעקב הוא זה שלומד מעשו מה המשמעות של סליחה, מה המשמעות של 'לותר על הכאב'.

שמלמד אותנו רשב"י זיע"א-

"וְיָרֵץ עֵשָׂו לְקָרְאֲתוֹ וַיִּזְבְּקֵהוּ וַיִּפֹּל עַל־צוּאָרוֹ וַיִּשָּׁקֵהוּ וַיִּבְכּוּ"³²

וַיִּשָּׁקֵהוּ נקוד (ישנן נקודות מעל כל אות במילה זו, שסופר הסת"ם חייב לכתוב. סה"כ שש נקודות. ו-6 מייצג את עולם החומר- את עשו).

ומסביר רשב"י שזה בא להורות על כך שנשקו עשו בכל ליבו. עשו מלמד את יעקב את נקודת הסליחה. שאומר עשו ליעקב, היו לי את כל הסיבות בעולם להרוג אותך, אבל אתה יודע מה עשיתי? ויתרתי על הכאב.

ככל שהקליפה יותר גדולה יש שם יותר אור. ואתה יכול להסתכל על ה-400 בתרגום של 'רע עין' ואתה יכול להסתכל על ה-400 כ-400 פעמים א'. אור עצום. ושניהם שם. באותו המקום.

ולמדנו בהתוועדות חודש אלול, ש- **'סלח' בגי' 98 = בוי**.

וּפְרַמּוּ סְדִין שֶׁל בּוֹיָן בִּינוּ לְבִין הָעַבִּי. שמלמד אותנו הרמ"ע מפאנו זיע"א, ש- **'בוי' = 98 = סלח**. ובוי הוא פשתן, הקורבן הפחות שהביא קין.

שוב, הסליחה מגיעה מהמקום הלא צפוי, המקום של הקליפות.

ולמדנו ש- **'חסד הוי"ה' = 98**.

ו- **חסד הוי"ה כפול חמש** (חמישה חסדים) = **490 = תמים**.

ונותן הרמ"ע מפאנו גי' למילה **'תמים'** שמסבירה מחותה ומראה ש-

³¹ בראשית לב, ז

³² בראשית, לג, ד

תמים=490= אינו מחזיק טובה לעצמו

ומי מלמד את ישראל את נקודת התמימות?

עשו.

עשו מלמד את יעקב ישראל על היכולת לוותר על הכאב.

ועשו הוא גם זה שמחריב את בית המקדש.

וכל זה כדי לשמור על עם ישראל.

לכן צריך ללמוד 'בן סורר ומורה' באלול. שהמלך בשדה. המלך במקום של עשו.

ופתאום אנחנו מבינים, שכל העניין של 'בן סורר ומורה' זה להאיר לך מקום שנסתר מעיניך – מקום שבו מה שנראה לך כמו חורבן גדול, הוא בעצם גאולה³³; מקום שבו אתה רואה את בית המקדש נחרב, אבל החורבן הזה שומר עליך; מקום שבו אתה רואה את עשו, אבל דווקא ממנו אתה לומד לוותר על הכאב; מקום של בויץ, הפחות שבקורבנות, שהוא מקום של סליחה; מקום שבו 'רע עין' הופך ל-'תיו רבתי'.

וממשיך הצדיק, ואומר מי הוא באמת אותו 'בן סורר ומורה'?

ואומר שהבן הוא – "בן ישראל צדיק הדור".

שמפרש 'סורר', לא כמי שסר מדרך הטוב, אלא להיפך, סר מדרך הרע, והוא הצדיק.

בן סורר=518= כל מילוי שם אהי-ה³⁴ (455) + שם ס"ג³⁵ (63)

³³ "רבן גמליאל ורבי אליעזר בן עזריה ורבי יהושע ורבי עקיבא היו עולים לירושלים. כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם. כיון שהגיעו להר הבית, ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים. התחילו הם בוכים ורבי עקיבא צוחק. אמרו לון לרבי עקיבא: מפני מה אתה צוחק? אמר להם: מפני מה אתם בוכים? אמרו לו: מקום שכתוב בו "והזר הקרב יומת" (במדבר א'), עבשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה? אמר להם: לכך אני צוחק; עבשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה: "לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלים עיין תהיה והר הבית לבנות יער" (מיכה ג) - בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת אף היא, שאמר: "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים" (זכריה ח), ותלה הקב"ה נבואתו של זכריה בנבואתו של אוריה" (מכות כד, עב)

³⁴ **כל מילוי שם אהי-ה עה"כ=455= חותם.**

קס"א- מילוי יודין- אלף הי יוד הי=161

קמ"ג- מילוי אלפין- אלף הא יוד הא=143

קנ"א- מילוי ההין- אלף הה יוד הה=151

³⁵ **שם ס"ג= יוד, הי, ואו, הי**

זאת אומרת, אור גדול מאוד.

כל מילויי שם אהי-ה = 455 = "תנה" (וכן 'חותם' עה"כ).

ושני שמות ק' אלו באחוריים = 210 = חרב

א, אה, אחי, אחיה = 44 = דם.

ס"ג באחוריים = יוד, יוד הי, יוד הי ואו, יוד הי ואו הי = 166

= 210 = חרב

חרב זה שם המלחמה – חרב שקשורה ל'תנה'. איזו חרב זו?

חרב עשו, שחי על חרבו וזו אומנותו.

ועשו זה לא "הוא", עשו זה אתה. כך יש את הכל – את עשו, ואת הערב רב (בג' 'דעת', שיש כך את הדעת התחתונה) ובלעם ופרעה וכן הלאה. אצל עשו לא רואים את כל האור, אבל יש בו 'נהירו דקיק', ואתה, שיש כך גם דעת דקדושה, דעת דמשה, תוכל לקחת את חרב עשו, ובעזרת האור הדק הזה, להפוך אותה לחרב של אור.

והחרב של האור היא "תנה" – כל מילויי שם אהי-ה

"ויקם ויכלה ויהונתן בן העיר: **ב** ויבא דוד גבה אל-אחזימלך הכהן ויחזרד אחזימלך לבראת דוד ויאמר לו מהיע אתה לברך ואיש אין אתה: **ג** ויאמר דוד לאחזימלך הכהן המלך צוני דבר ויאמר אלי איש אל-ידע מאומה את-הדבר אשר-אנכי שלחתי ואשר צויתך ואת-הנערים יודעתי אל-מקום פלני אלמוני: **ד** ולתה מזה-יש תזוזת-ידך וזמשה-לחם תגה בירי או הזמץ: **ה** ויען הכהן את-דוד ויאמר אין-לחם זול אל-תזוזת ידי כי-אם-לחם קדש יש אם-נשמרו הנערים אף מאשה: ויען דוד את-הכהן ויאמר לו כי אם-אשה עצרת-לנו כתרמול שלשם בנאיתי ויהיו כלי-הנערים קדש והוא נרף זול ואף כי היום יקדש בכלי: וייתן לו הכהן קדש כי לא-היה שם לחם כי-אם-לחם הפנים המוסרים מלפני יהוה לשום לחם זום ביום הקדו: **ו** ושם איש מעבדי שאול ביום ההוא נער לפני יהוה ושמו דאג האדמי אביר הרעים אשר לשאול: **ז** ויאמר דוד לאחזימלך ואין יש-פה תזוזת-ידך וזגית

אז-זרבי כי גס-זרבי וגם-כלי לא-לקוחתי בידי כי-היה דבר-המלך זוזין:
ויאמר הכהן זרבי גלית הפלשתי אשר-הקית | בעמק האלה הנה-היא לוטה
 בשמלה אזורי האפוד אמ-אתה תקח-לך קוז כי אין אזורת וולתה בזה: **ויאמר**
דוד אין פמוה תננה לי: יא ויקם דוד ויברז ביס-ההוא מפני שאול ויבא אל-
 אכיש מלך גת: **יב** ויאמרו עבדי אכיש אליו הלא-זה דוד מלך הארץ הלא כלה
 יעני במחלות לאמר הכה שאול באלפו ודוד ברבבתו: **יג** וישם דוד את-הבדים
 האלה בלבו וירא מאד מפני אכיש מלך-גת: **יד** וישעו את-טעמו בעליהם
 ויתהלכל בידם ויתנו על-דלתות השער ויורד רירו אל-זקנו: ויאמר אכיש אל-עבדיו
 הנה תראו איש משתגע למות תביאו אותו אכיל: **טו** וחסר משגעים אזי פי-הבאתם
 את-זה להשתגע עלי הזה יבוא אל-ביתי

אומר הקו' הק' – תננה זה תנה = כל שמות א"ק = חותם ע"כ. וזה נקרא "חרב גלית"

וחרב גלית נמצאת בידי מי?

בידי דוד.

שדוד לוקח את חרב גלית ומרגע זה יש בה שם קדוש. שהחרב היא כמו שראינו-
 אחוריים דשם אהיה+ אחוריים דשם ס"ג, וה-תנה זה כל מילויי שם אהי-ה.

ואומר הצדיק ש- 'תנה' זה אותיות 'נתה' שהוא השם ה- 25 משמות ע"ב. שם שיש בו
 עוצמה אדירה לעשות את הפעולה שאתה רוצה לעשות.

ואומר ר' משה זכותא זיע"א על 'תנה'-

**"תנה את-נשי ואת-ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה בי אתה ידע את-עבדתי
 אשר עבדתיך"**³⁶

כי עם הכוח הזה הוא מקבל בעלות. זה כוח של שמות הכתר, שמות אהי-ה. ואומר לנו
 הצדיק ב'היכל הברכה', ש- 'בן מורר' זה תנה+ס"ג. וזה השם שאמר עליו עליו דוד המלך
 בתהלים ס"ט-

"תנה עון על עונם ואל יבאו בצדקתך"³⁷

שבפסוק הזה יש סוד עצום, שכאשר אדם נמצא בדין, יכוון נ-ת-ה.

שהיה צריך להגיד 'תן' ואומר 'תנה'- כי במקום הזה הוא מוציא את החרב. החרב שהיא
 שמות אחוריים דא"ק וס"ג. החרב שתאפשר לעם ישראל לעבור 'רדו' שנות עבדות

³⁶ בראשית, ל, בו

³⁷ תהלים, סט, כח

במצרים. ש-**רדו=210= חרב**. חרב האור שתאפשר לישראל לעבור את כל המצבים הכי קשים.

"והוא חרבו של נְלִית הפלשתי"

נְלִית = 443

ואומר הקומרנא הק' ב'אחדות העולמות'–

אחו-ה= 17 (=טוב)

שם הויה= 26

אחו-ה כפול הויה= 17 כפול 26 = 443 עה"כ= נְלִית

נְלִית לוקח את האור אליו ולכן הוא כ"כ חזק.

למה האור אצל נְלִית?

כי עם ישראל לא בונה את הגבולות שהוא צריך, ולכן האור מסתלק למקום אחר.

כשהאור חוזר לדוד המלך, הוא מצליח לנצח. לכן הוא דוד מלכא משיחא.

והבן הסורר הוא אותו הצדיק שעושה את המלחמה דקדושה.

ומה כוונת "מורה"?

"עֲבָרִי | בְּעֶמְקֵי הַבְּקָא מֵעֵין יְשִׁיתוֹהוּ; אִם-בְּרָכּוֹת יֵלֶטָה מוֹרָה"³⁸

מורה הוראות וצדיק. אבל יש בו עדיין צד הרע, איתו הוא צריך להילחם.

איך?

שיכיר בהתמכרות שלו ליצר הרע, ל'אנא אמלוד' ל'אני'. שיכיר בגאווה שבו. שיהיה מסוגל

להגיד 'אני לא יכול'. שהרי לימדונו ז"ל– "צופה רשע לצדיק ומבקש להכמיתו ואלמלא

הקב"ה עוזרו אין יכול לו"³⁹

וזה מה שמשה אמר כל הדרך. למה אני? אני לא יכול. קח את אהרון. אני לא ראוי, אני

ברחתי..

³⁸ תהלים, פד, ז

³⁹ קידושין ל, ב

ויהיה קשה מאוד לצדיק לזכך את לבושו מ'בתנות עור' ל-'בתנות אור', שכן חכמים
קב"ה את האדם לעוה"ז בצורה מסוימת, בכוונת מכוון. ולכן כתוב – "כִּי שִׁבְעָה יָפוֹל"⁴⁰
צדיק וקם⁴¹

אז מה עושים עם הנפילות?

"וְתַפְּשׁוּ בּוֹ אֲבִי וְאִמּוֹ וְהוֹצִיאוּ אֹתוֹ אֶל-יָקֹב עִירָו וְאֶל-שַׁעַר מִקְדָּמוֹ"⁴¹
"זקני עיר" – בית הדין שבעתיקא.

למה שם דנים אותו?

כי אז דנים אותו על הדקות שבעניינים ועל הקלות שבעניינים. דהיינו, יותר דקדוק. אבל,
כתוב בזוה"ק ויקרא, דף כ, עמ' א' – ששם נומים לזכות תדיר. כי זה עתיקא. אי אפשר
שם לראות דין. 'לית שמאלא בהאי עתיקא סתימאה דכוליה ימינא'

"ואל שער מקדמו" – "לשער בית הדין שבהיכל זכות"

שבהיכל זכות, נמצא יצחק אבינו, הסנגור הכי גדול של עם ישראל, שאומר לקב"ה "בני
ולא בניך?"⁴²

ובמקומות האלה, עתיקא והיכל זכות, תמיד יוצא זכאי "ואינם רואים אצל הצדיק שקורה
לו שום חטא ולא נשאר שם אלא וְאִמְרוּ"
נשאר רק אמירה.

אנחנו אומרים את המליחות. אנחנו אומרים את הוידוי. זה הכל אמירות, לא מעשה.
ברגע שאתה אומר בהכרח מלאה – "אני מכור", ומוכן לעבור את "וְרָצְמָהּ כָּל-אִשִּׁי
עִירָו בְּאֲבָלִים וּבְמֵת", את ההשפלה, הביזוי, הנפילה, הקטנות – אז –
"וּבְעִירָתָהּ הִרְגֵּהּ מִקְרָבָהּ וְכָל-יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּ".

ולמדנו ש- 'מת' = ר'ת של- 'שעשה לי כל צרכי' = שלבצ = 440.

שאו שאתה מבין שיש לך 'כל', וזה בבחינת 'שעשה לי כל צרכי', או שאתה בעצם מת.
שבעוה"ז אין גבול למה שאתה יכול לרדוף אחריו, ואין סוף לחוסרים. אלא אם תבחר
לחבין שיש לי כל' ולחיות בתפיסה של- 'שעשה לי כל צרכי'. ותחבנה חזו, מגיעה לא

⁴⁰ משלי, כד, טז

⁴¹ דברים, כא, יט

⁴² ר' בבלי, שבת, פט, ב

פעם לאדם רק לאחר "ורגמהו כל אנשי עירו באבנים", שאז מגיע ל"מת", דהיינו, להבנה של "שעשה לי כל צרכי", וזה למעשה הרגע שבו אדם מתחיל להיות באמת.

ואתה, שנמצא כאן על חרבך בעוה"ז, אתה הוא "צדיק הדור", כי יש לך את הרצון להיות טוב. ואתה יודע שאתה לא טוב, ואתה חוטף את סמירות הלחי, ואתה חי את הסתירות ובכל זאת ממשיך.. והולך לסליחות ואומר וידוי, למה אתה עושה את זה?

כי יש תמימות. וזו הדרך לבער את הרע שבתוכך, 'הרע מקרבך', ולהגיע למקום הגבוה של- **יְכַל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּ**. המקום שבו עלית מיעקב למדרגת ישראל. המקום של "שמע ישראל". המקום של מסירות הנפש.

ובמקום הגבוה הזה, בעתיקא, אין דין. עלית למעלה- יצאת בזכות.

ואת כל זה אתה עושה כי אתה יודע ומכיר בכך שאתה "בן סורר ומורה". מכור לעוה"ז, אבל עם כל האור בתוכך.

יצרי ומוסרי

מה אומנותו של יצרי הרע?

עושה לי משקפים

מקטינים מלמעלה ומגדילים מלמטה

ובמה אלחם בו?

במבט האמת אל עצמי

(מכתב מאליהו' הגיגים)

ברוך ה' לעולם אמן ואמן